

În seria

ISTORIA POVESTITĂ COPILOR

vor apărea:

1. Decebal și un solomonar misterios - anul 105
2. Nobilul Aeticus și o călătorie în jurul lumii - anul 470
3. Menumorut și minele de aur de la Roșia Montană - anul 914
4. Litovoi și Școala Solomonarilor - anul 1270
5. Mircea cel Bătrân și școala scutierilor - anul 1395
6. Regina Maria și Marea Unire - anul 1918
7. Mihai I, Regele-copil și pecețile de mărgean - anul 1927
8. Vlad Țepeș și Ordinul Dragonilor - anul 1455
9. Iancu de Hunedoara și legenda fântânii din castel - anul 1455
10. Ștefan cel Mare și secretul bunicului Zosim - anul 1535

NOBILUL AETICUS

ȘI O CĂLĂTORIE ÎN JURUL LUMII

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Cuprins

Prolog.....	7
1. Avem un plan.....	9
2. Portul Histria la Pontul Euxin	26
3. Caloienii	45
4. Zia și Sarmisa	58
5. La apa Istrioarei	77
6. Unde este Decibalus?	100
7. Taina micului hamal.....	130
Curiozități.....	14

Prolog

Manuscrisul Gemenilor, ascuns în cufărul din pod, are înscrise în el numele tuturor gemenilor născuți vreodată în familie. Dacă Manuscrisul este deschis atâta vreme cât soarele se află pe cer, atunci toate numele se șterg, iar în familie nu se vor mai naște niciodată copii.

Ilinca și Călin, cei mai mici gemeni din familie, descoperă Manuscrisul și își caută propriile nume în paginile lui, dar din greșeală șterg totul. Acum copiii trebuie să se întoarcă în timp, în trecutul propriei lor familii, în căutarea numelor dispărute.

În prima călătorie ei au asistat la construirea peste Dunăre a podului lui Apolodor din Damasc, apoi au ajuns în cetatea Sarmizegetusa, unde l-au cunoscut pe regele Decebal. Dar cine este solomonarul misterios, aflat pe urmele celor doi frați?

Aceasta este a doua călătorie a copiilor.

1.

Avem un plan

Dacă ar fi știut dinainte ce urma să se întâmple, gemenii nu s-ar fi atins niciodată de Manuscris. Ar fi preferat să probeze în continuare haine vechi în după-amiaza aceea de sfârșit de vacanță, ori să coboare din pod și să-și ajute mama la pregătirea mesei de seară, ba chiar să se plictisească – lucru absolut îngrozitor până atunci.

Orice li s-ar fi părut de preferat, în locul tuturor celor ce urmau să se petreacă.

Se întorseseră cu bine din prima lor călătorie în trecutul familiei. Aduseseră acasă primele două nume - Dapix și Corilus, născuți în familia lor pe vremea lui Decebal. Fusese însă cea mai ușoară dintre toate călătoriile lor, chiar dacă ei încă nu știau asta.

- Ne trebuie un plan, vorbi cel dintâi Călin atunci când, proaspăt întorși acasă, încă mai priveau cu uimire totul în jur. Nu putem intra așa, alandala, în cufăr, căutând la întâmplare prin toate secolele trei peceti de mărgean sau nume de gemeni. Să ne organizăm, mai propuse el, și vorba aceasta îi atrase o privire serioasă de la sora sa.

Tare mai era serioasă fetița asta! Chiar prea serioasă.

Nimeni nu știa să spună ce înseamnă acest „prea“, dar toți erau de acord cu asta. Ilinca nu

zâmbea decât după o îndelungată chibzuire asupra subiectului de râs. De aceea, zâmbetul ei, apărut mult timp după ce gluma își cam încheiasse viața, venea mereu ca o surpriză. Camera părea că se luminează toată la ivirea zâmbetului Ilincăi, iar cei prezenți se simțeau premiați.

Zâmbetul ei apărut rar îi dădea un aer de mister, ca și cum nici măcar nu ar fi zâmbit ca răspuns la gluma care-i amuzase pe toți, ci din cu totul alte pricini, știute doar de ea.

Călin însă știa că nu este nimic misterios la sora lui. Poate doar panglica vișiniu-bordo din păr, trecută pe sub pletele scurte și legată cu fundă în creștet. Cine mai poartă astăzi panglici în păr? Și ce culoare este aia bordo?

Dar cel mai des, oamenilor li se întâmpla să țină minte ochii fetiței, de un albastru atât de intens cum numai copiilor blonzi li se potrivea.

Atâta doar că Ilinca avea părul șaten ca ciocolata.

- Asta ar fi fost o idee bună chiar și înainte să deschidem Manuscrisul, spuse ea, și Călin înțelese că este certat pentru cutezanța lui de mai

devreme, când deschisese tomul cel gros și vechi, începând toate aceste aventuri.

- Cât timp spuneai că a trecut de când am plecat? abătu băiatul discuția către alte zone, ceva mai îndepărtate de vina lui. Unde-i telefonul?

- Zece minute au trecut, spuse Ilinca, întorcând telefonul pe care-l ținea în mână cu ecranul spre Călin, astfel încât el să vadă ceasul care clipea cuminte deasupra creștetului Prințesei Sofia.

- Perfect, rosti Călin, și vocea lui hotărâtă nu-i păru Ilincăi un semn prea bun. Până la masa de seară mai avem timp pentru încă o călătorie. De data aceasta, la întoarcere nu uita să fii pregătită să prinzi pecețile. Poate rezolvăm totul numai cu aceste două călătorii. Punem mâna pe ele și terminăm cu încurcătura.

- Și care-i planul, până la urmă? întrebă Ilinca.

- Planul este așa: de fiecare dată, tu răspunzi de găsirea pecetilor, iar eu de aflarea numelor gemenilor din vremea în care ajungem.

Vorbea cu bărbia puțin ridicată, așa cum făcea el întotdeauna când nu accepta nicio

contrazicere. Gemenii aveau ochii aidoma. Doar că ai lui Călin nu ieșeau la fel de mult în evidență, din pricina părului mai deschis la culoare și a veseliei permanente. Albastrul acela intens se potrivea de minune cu părul lui aproape blond și cu un zâmbet care lăsa mereu să se vadă cei doi dinți din față, crescuți mai mari decât ceilalți, ca la iepurași.

Călin avea întotdeauna începută o ghidușie, iar asta i se vedea în ochi și pe buze.

Când se înfuria, își încrețea nasul și apăsa cu putere primele silabe ale cuvintelor, ca și cum nu ar fi vrut să le dea drumul în lumea aceea care-l supăraseră pe el.

Era un băiat bun, dar ar fi putut să se pieptene mai des, după părerea Ilincăi. Părul aflat mai mereu în dezordine îi dădea un aer cam războinic, potrivit mai degrabă vremurilor din